

REĆI ILI ŠUTJETI

Odrastanje na Balkanu dosta je zanimljiva tema i mi kao ljudi koji smo tu odrasli moramo naučiti mnoge stvari kako bi preživjeli i kako bi živjeli ovdje. Učimo pisati i poštivati druge u školama, ali kod kuće je često druga priča. Prvu stvar na Balkanu što vas kao dijete nauče jeste da trebamo šutjeti. Pred nepravdama, pred bolesnim situacijama mi uvijek moramo šutjeti jer nas se ne tiče. Ako kao građanin vidimo kako neko tuče ženu ili dijete ili odraslog muškarca na nama je da šutimo te da gledamo svoja posla.

Kako bi se uklapali u društvenu sredinu u kojoj živimo često gazimo vlastite morale i ideale radi mira u kući. Šutimo kad bi nešto rekli ili kad bi se borili. Govoriti otvoreno o svojim političkim uvjerenjima može biti pogubno jer mentalitet Balkana uvijek navodi na to da mi moramo biti jednaki i uniformisani. Život u šutnji zna biti vrlo stresan i nemiran. Jer time mi gazimo same sebe i ne možemo da ispunimo svoje puno svojstvo.

Ako sam Hrvat u Srbiji moram prešutjeti svoje hrvatstvo, ako sam homoseksualac moram presutjeti to. Ako sam žena koja je se vratila sa trudničkog a više nemam posao moram šutjeti i naći novi posao. Ako sam Srbin u Hrvatskoj moram prešutjeti srpstvo. Problem većinom nije u sustavima vlasti našeg regiona već u mentalitetu naših naroda koji su konzervativni do te mjere da svaku razliku guše radi mira u kući.

Trebamo eksperimentisati u svom životu i svaki dan kršiti status quo mentaliteta. Moramo izaći iz naših kutija, prihvatiti svijet kakav je. Snaga ljudi jeste u razlikama i u slobodi da se razlike izražavaju. Strah od sredine u kojoj živimo mora se dotući i povući. Nemamo pravo na strah u životu jer je kratak. Imamo dužnost prema samima sebi da budemo ono što jesmo. Reći ili šutjeti nije samo pitanje govora. Vaš stajling je izjava i ako želite nositi šešir danas jer se tako dobro osjećate onda trebate obući šešir. Jer zapravo nije bitno kakve ćete poglede dobiti i zapravo nije bitno šta će drugi reći dokle god se vi osjećate dobro u svojoj koži. Imamo jedan život i slobodu da ga formiramo na način na koji želimo, ako smo pjesnici i umjetnici trebamo se time baviti a ne briniti za to sto to nije dobar posao. Drugi ljudi će uvijek naći izgovor da vas natjeraju da šutite jer im to daje dominaciju nad vama. Ne postoje sustavi koji će vas razgraničiti da govorite istinu o sebi. Sve je u vama, sve je na vama.

Međutim postoje sustavi koji će od vas vrlo rado prikriti istinu o događanjima u vašem društvu i u vašem javno-političkom životu. Često na Balkanu padamo u neke zamke gdje padamo na slijepu vjeru vlastima razno raznim i trazimo mesiju u nekom politicianaru. Isti ti politicianari kasnije nama brane da govorimo o stanju vlastitog života. Kao sto kaže Balašević "ćuti dobro je- ma nije". Balkan je kao što vidite vrlo zanimljiv region, ako ga malo bolje pogledate, u kojem šutimo o tome tko smo i što smo jer nas zajednica u kojoj živimo ograničava često da postignemo puninu svog bica. A kad prijeđete tu prvu prepreku onda na red dolazi famozna sustavska šutnja o istinama koje se tiču svakog člana društva. U odrastanju jedne mlade osobe na balkanu postoji niz prepreka, bezbroj stereotipa i jos veći bezbroj raznih paradoksa i čudnih pojava. Niko ne govori da je lako. Treba se boriti i treba stalno biti na nogama. Ali na kraju u odluci između reći ili šutjeti trebamo mijenjati malo po malo mentalitet autocenzure te pustiti svijetu da zna što mislimo. Ne radi svijeta oko nas nego radi nas jer sami ćemo biti ponosniji i zdraviji time što nismo prešutjeli nepravdu.

Naša jedina istina je to što mi jesmo nje se ne trebamo stideti, mi mislimo dakle jesmo.
Udostojite se biti ponosni na sami sebe i recite što vam je na umu.

Davorin Horvacki
4.f Gimnazija "Svetozar Markovic"